

HOMILIE

van Mgr. Dr. J.H.J. van den Hende bij de priesterwijding van Boris Plavčić, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal Rotterdam, zaterdag 28 mei 2016

Judas 17.20b-25
2 Korintiërs 4, 1-2.5-7
Marcus 11, 27-33

Broeders en zusters in Christus. Het is vandaag een feestelijke dag, een feestelijke liturgie. We hebben de deuren van de kerk wijd open staan en niet alleen vanwege het mooie weer, maar ook omdat iedereen mag horen en zien dat we met vreugde ons geloof vieren nu we vandaag Boris tot priester mogen wijden.

Het is een feestelijke dag. Maar als je het evangelie hoort, lijkt er een domper te zijn. Terwijl wij in vreugde en geloof bijeen zijn, horen we iets dat eigenlijk een twistgesprek is tussen Jezus, de Schriftgeleerden en de anderen van het sanhedrin. “Welke bevoegdheid hebt Gij om dit alles te doen? En wie heeft U die bevoegdheid daartoe gegeven?” vragen ze. Daar is iets aan vooraf gegaan. De Heer heeft namelijk de tempel schoon geveegd en niet zo zuinig ook (Marcus 11, 15-19). Hij heeft tafels omver geworpen, geld en koopwaar verwijderd. En Hij heeft gezegd: Gij zult van het huis van gebed geen rovershol maken. De mensen van het sanhedrin zijn nog onder de indruk van wat er is gebeurd en vragen wat bozig: Waar haalt U het gezag vandaan? En eigenlijk vragen ze, als je in hun hart kunt kijken: Waar haalt U de brutaliteit vandaan?

Een twistgesprek op zo'n mooie dag als vandaag. Maar de Heer gaat het gesprek aan. Die vraag “Wie is Jezus?” heeft wel vaker geklonken. Al in het eerste hoofdstuk van Marcus staat dat de mensen onder de indruk zijn als Jezus spreekt en ze vragen: Wie is dat toch? En met welk gezag spreekt Hij toch, zo heel anders dan we gewend zijn (cf Mc. 1, 22)? En als Jezus een lamme geneest, we lezen daarover in het tweede hoofdstuk van het Marcusevangelie, staat er: Ik doe dit opdat gij zult weten dat Ik de macht heb om zonden te vergeven (cf Mc. 2, 10) Meer nog dan om te genezen gaat het Jezus erom zonden te vergeven.

Op meer plekken in het evangelie van Marcus wordt deze vraag gesteld. En hij wordt ook beantwoord, al lijkt het in het twistgesprek vandaag van niet. In het evangelie van vandaag stelt Jezus een wedervraag: Ik wil u wel antwoorden, maar dan wil Ik u eerst een vraag stellen, namelijk is wat Johannes de Doper deed wanneer hij doopte, is dat afkomstig van God, is het verbonden met de Heer (cf Mc. 11, 29-30). We lezen dat de Schriftgeleerden die aan het gesprek begonnen, nu eigenlijk staan te twifelen: Wat moeten we zeggen? Als we zeggen dat hij van godswege zijn werk doet, zal iedereen zeggen waarom hebben jullie je dan niet bekeerd? Waarom hebben jullie geen geloof gehecht aan zijn prediking? En als ze zouden zeggen dat het gewoon een mens was, zouden ze de menigte op hun nek krijgen, want de mensen waren onder de indruk van Johannes de Doper.

Het antwoord van Jezus lijkt op het eerste gehoor wat kinderachtig of zuur: als jullie geen antwoord geven, zeg Ik ook niet wie Ik ben. Maar eigenlijk zegt Hij wel wie Hij is en indirect beantwoordt Hij de vraag over zijn gezag. Als je Johannes de Doper niet erkent als profeet, als de voorloper die Mij aanwijst,

als je hem niet volgt en je niet bekeert, hoe kun je Mij dan kennen en op waarde schatten? Want zoals Johannes de Doper Jezus aanwees, en onderdeel is van de heilsgeschiedenis, is Jezus het hoogtepunt, de belangrijkste in de heilsgeschiedenis van God met de mensen.

Het is een uitnodiging aan ons adres. Jezus is de Zoon van God (cf Mc. 1, 1; 15, 39) de langverwachte Messias. Hij is mens geworden en naast ons komen staan. Hij verkondigt in woord daad de liefde van de Vader en zal zijn leven geven. Durven wij op Hem te bouwen? De Schriftgeleerden stonden met de mond vol tanden en hun hart was geblokkeerd. Kunnen wij wel ons hart openen en zeggen: U bent de Zoon van God en wij willen op U bouwen? Zoals in de eerste lezing de apostel Judas zegt: we mogen bouwen op ons geloof, volharden in het gebed, open staan voor de kracht van de heilige Geest en waakzaam zijn om barmhartigheid van God te ontvangen wanneer ons het eeuwig leven gegeven wordt.

Vandaag maakt de Heilige Schrift geen einde aan onze vreugde, de Schrift zet geen streep door onze blijdschap, maar wil ons geloof versterken. Blijdschap is mooi, maar gaat voorbij. Vreugde is prachtig, maar daarna komt weer ons dagelijkse leven. Het is mooi als we vandaag een fundament leggen waar we bewust voor kiezen. Ja Heer, ik bouw op U, ik sta open in gebed, ik verwacht alles van de heilige Geest en U bent mijn toekomst en mijn leven. We mogen vandaag dat fundament opnieuw omarmen. Vandaag, in het jaar waarin we als bisdom Rotterdam het zestigjarig jubileum vieren en het heilig jaar van de barmhartigheid, vieren we dat we als Kerk een netwerk zijn van liefde verbonden met de Heer. En het is een stevig fundament, omdat de Heer ons de hand reikt. En het is een stevig 'Ja' van ons, omdat we die hand van de Heer met beide handen aanpakken om een netwerk van liefde te kunnen blijven.

Boris, vandaag mogen we jou tot priester wijden. En in het netwerk van alle gelovigen, verbonden met Christus, mag jij als priester een belangrijke taak gaan vervullen. Het is een taak en een dienstwerk, want je doet het niet voor jezelf maar voor de Heer. En je doet het voor de Heer in de gemeenschap van de Kerk die een netwerk van liefde is. Ik verkondig niet mezelf maar Christus Jezus (cf 2 Kor. 4, 5). Je mag dat netwerk van liefde steeds meer versterken als priester door het vieren van het sacrament van de eucharistie (bron en hoogtepunt), door het schenken van vergeving in het sacrament van boete en verzoening. En je mag verkondigen en steeds weer uitleggen waar het om gaat. Met je hart uitzingen wie God is. En leiding geven in de gemeenschap van de Kerk, want een netwerk kan ook in de war raken. Als priester mag je de gemeenschap van de Kerk heiligen, het geloof verkondigen, zodat de gelovigen weten dat het valt of staat met Christus, en het volk van God leiden door de kracht van de Goede Herder.

Het netwerk van liefde, de Kerk, beperkt zich niet tot ons bisdom. We hebben een internationale setting vandaag met de Kroatische gemeenschap. Het is een teken dat ons netwerk over grenzen heen gaat. De vicaris-generaal heeft iedereen aan het begin van deze viering welkom geheten, waaronder je familie die zelfs van overzee is gekomen om hier vandaag bij te zijn. Het netwerk van liefde dat de Kerk is, verbonden met Christus, is wereldwijd. En we mogen het ook dichterbij huis beleven. Het netwerk van liefde verbindt ook bisdommen met elkaar. Zij maken deel uit van dezelfde Kerk. Zo is vandaag ook het bisdom Haarlem-Amsterdam aanwezig, waar je gestudeerd hebt, de hulpbisschop die je rector was is er vandaag bij.

De Heer stelt ons in staat zijn liefde te verspreiden, in woorden en daden. En bijzonder zijn daden van barmhartigheid genoemd in de lezing uit de brief van de heilige apostel Judas, namelijk dat we de mensen

die twijfelen steunen en trachten te redden, en dat we mensen aanzetten tot bekering, wanneer hun doopkleed bezoedeld is door de zonde. En dat kan alleen als we hen wijzen op de barmhartigheid van God, die ons voor struikelen behoedt (cf Judas 22-24).

Vandaag mogen we Gods gaven ontvangen: zijn aanwezigheid, geestkracht, barmhartigheid wanneer we ons hart voor Hem openen. Voor een netwerk van liefde is onderhoud nodig en dat we ons blijven verbinden met Christus. En we kunnen die verbondenheid alleen verdiepen als we ons open stellen voor de gaven van de Heer, die heel bijzonder door het dienstwerk van de priester worden geschonken, door heiliging, verkondiging en leiding.

Graag willen we jou, Boris, verwelkomen om die taak en opdracht op je te nemen. Weet dat wanneer je toetreedt als priester je je ook laat voegen. Je weet dat je talenten hebt en dat ook anderen talenten hebben. Jouw toewijding mag zich voegen bij de toewijding van anderen. En andere priesters mogen zich laten verrassen door jouw toewijding, door de Heer, in Geest en Waarheid.

We leven in een wereld waarin veel aan de hand is. Dat was vroeger ook al zo, zal menigeen zeggen. Inderdaad, maar we staan nu meer dan ooit oog in oog met ellende ver weg en dichtbij. Paus Benedictus XVI heeft gezegd: We zijn in een geglobaliseerde samenleving steeds meer bureu, maar nog lang geen broeders en zusters van elkaar (Caritas in veritate 19). Wat zou het goed zijn wanneer we in geloof en liefde met alle gaven die de Heer ons schenkt, bouwen aan een beschaving van liefde.

We mogen uitdragen wat leeft in het hart van de Heer. Geen twistgesprek, maar verlossing. Niet met het oog op veroordeling, maar tot verzoening (cf Joh. 3, 16-17). Mogen we allen op onze beurt ons hart openen en met Boris zeggen: Hier zijn we, Heer, tot uw lof en uw eer, want U heeft het geloof en de liefde in ons hart gelegd. Amen.